

The image features a rustic wooden background with a spiral-bound notebook in the center. The notebook's cover is white and is adorned with several vibrant purple clematis flowers and their green leaves. The flowers are scattered across the cover, with some appearing to be part of the notebook's design and others as if placed on top. The text is printed on the notebook cover. The top text is in purple, and the main title is in green. The author's name is in a smaller, brown font.

**AFRA
BEEEMSTERBOER**

**DE
PUZZEL
VAN
PLEUNI**

Roman

Afra Beemsterboer

De puzzel van Pleuni

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Pleuni Cammeraat verbeet een zucht. Ze wierp een steelse blik op de wandklok, die elk kwartier sloeg. Dat had ze al een aantal keren gehoord. Ze zat te lang in die te vol gepropte woonkamer, waar ze zich niet meer op haar gemak voelde. Voor het interview had ze informatie genoeg, maar mevrouw Hoogstraten-van Andel stopte niet met praten. Het gesprek bracht niet langer nieuwe of interessante dingen, het was meer van hetzelfde. Vragen stellen had geen zin meer, merkte Pleuni. Margriet Hoogstraten stond op zenden, en dan voornamelijk haar eigen zender, ze stond niet op ontvangen. Er was geen wisselwerking meer in het gesprek.

Voor haar fatsoen moest Pleuni wel blijven zitten. Ze had bij binnenkomst gezegd dat zij zou vertrekken als de fotografe arriveerde. Nog een blik op de klok. Waar bleef Michelle?

Ze dreef weg op haar gedachten. Het geluid van de deurbel deed haar rechtop schieten. Daar was Michelle eindelijk.

‘Dat zal mijn collega zijn,’ zei Pleuni glimlachend. Ze was letterlijk ‘gered door de bel’. Snel ruimde ze haar schrijfblok op, ze trok haar jas aan en gooide de schouderband van haar tas over haar hoofd.

Mevrouw Hoogstraten deed de deur open voor de fotografe. Michelle kwam groetend binnen met haar tassen en gaf de gastvrouw een hand. Ze ging onmiddellijk tot actie over na haar razendsnelle oordeel over het licht waarop ze de keuze voor een lens baseerde. Michelle was sympathiek en begripvol naar de mensen toe van wie ze een foto kwam maken, maar ze was met al haar apparatuur en snelle, trefzekere handelingen weleens overdonderend.

Mevrouw Hoogstraten deinsde confuus terug. Ze wist niet hoe ze op deze nieuwe situatie moest reageren.

Pleuni zag het. Ze verduidelijkte: ‘Ik ga ervandoor, mevrouw.

Michelle gaat u keurig netjes op de foto zetten.'

'Ja... Eh, ja...'. De spraakwaterval was nagenoeg verstild. 'Komt het... Het interview op de voorpagina?'

Typisch, dacht Pleuni, ze was niet verbaasd over de vraag. Deze mevrouw wilde graag aandacht. Het verhaal dat ze had verteld was interessant. Dat ging beslist een goed artikel opleveren. De hunkering naar aandacht die over het gesprek heen had gehangen, had een ongemakkelijk gevoel achtergelaten.

Als mevrouw graag zag dat er acht op haar geslagen werd, dan kon ze dat krijgen. Het was kennelijk belangrijk om op de voorpagina van het weekblad te komen.

'Wilt u dat graag?' vroeg Pleuni, om dat verlangen nog even uit te lichten.

Margriet Hoogstraten probeerde die wens te verbergen achter bescheidenheid. 'Och... ja... als het jou om het even is...'. Ze keek be-deesd omlaag.

Pleuni voelde een zetje tegen haar schouder. Michelle hief haar kin een stukje. Non-verbaal vroeg ze met wie ze te maken had. 'Drama', mimedde Pleuni, ze draaide, ongezien voor haar gastvrouw, met haar ogen.

'Mevrouw, we gaan er wat moois van maken,' zei Michelle.

Pleuni stond inmiddels in de gang. Met 'dat gaat jou lukken' moedigde ze haar collega aan.

Michelle keek op van het instellen van haar camera. Al zal ik het van ver moeten halen, zei die blik.

Voor ze de sleutel in het fietsslot stak, keek Pleuni op haar mobiel. Er was een appje van de redactie. Ze tikte er niet op, dan had ze zogenaamd nog niet gezien dat er een telefoonnummer in vermeld stond met daarachter, als een kort commando, graag zsm contact. Het moest wachten, ze ging naar huis. Thuis kon ze het interview uitwerken, maar ook dat ging ze niet meteen doen. Eerst die rottige bui wegnemen.

Zo gauw ze thuis was, trok ze haar hardloopkleden aan.

Ze rende de Prins Hendrikkade in Broek op Langedijk af, over het Havenplein, naar de Dorpsstraat, over de brug bij Museum Broeker-
Veiling, rechtsaf de Lepelaar op, voor een rondje door het Duizend
Eilandenrijk. Zo kon ze niet gezien worden door haar collega's op
kantoor aan de Westelijke Randweg. Ze had geen zin in lastige vragen
en opgetrokken wenkbrauwen achteraf. De tijd die ze nu niet werkte,
haalde ze vanavond wel weer in.

De kraakheldere februarimiddag met zijn staalblauwe lucht recht-
vaardigde elk excuus om te spijbelen. Zeker als je met een muf hoofd
uit een interview vandaan kwam.

Op de Lepelaar, met het vele water aan beide kanten van de weg,
ging Pleuni voluit.

Zwetend en hijgend kwam ze terug, de geur van de wind hing om
haar heen. Voordat ze naar binnen ging, deed ze haar rekoefeningen.

Terwijl ze in de keuken een glas water dronk, merkte ze dat die rare
bui niet weg was. Die was weer mee naar binnen geglijpt. Het was iets
wat zich niet liet verdrijven door heel hard te rennen. Het stak niet op
het interview dat ze net had gehad. Ze liet zich niet op haar kop zitten
door een gesprek dat niet leuk was verlopen. Dat kon ze aan.

Wat wolkte er dan om haar heen? Ze liep de kamer in en snoof
diep om de geur van haar huis te inhaleren. Die was hetzelfde, die was
vertrouwd. Dat was het niet waarom ze zich niet comfortabel voelde.

Haar hardlooprondje had ze moeiteloos afgelegd. Ze had zich ver-
heugd over het februarizonnetje, ze had de heerlijke, winterse geur
van het water langs de Lepelaar geroken. Viel dat nu allemaal stuk op
die vreemde stemming?

Geërgerd griste ze haar mobiel uit haar tas. Ze moest toch nog
iemand bellen? Meteen dan maar, dacht ze, misschien verdrijft dat
belletje die vage onrust. Ze tikte op het nummer, wachtte op verbind-
ding. Uit gewoonte zette ze de luidspreker aan, gewend als ze was om
dingen te noteren als ze telefoneerde. Ze legde net haar schrijfblok
open op tafel toen er werd opgenomen.

'Menno van der Weerden, goedemiddag.'

'Goedemiddag, u spreekt met Pleuni Cammeraat, ik ben redactrice

van het weekblad. Ik begreep dat u mij wilde spreken?’

‘Ja, fijn om van u te horen.’

De voor haar onbekende man aan de andere kant van de lijn kwam na een paar beleefde, inleidende zinnen ter zake. Hij wilde de mogelijkheid bespreken van een artikel op de voorpagina van het weekblad.

‘Dat kan,’ zei Pleuni. ‘Alleen niet voor de eerste paar weken.’

‘Dat snap ik.’ Hij reageerde rustig. ‘Ik vraag dit ook uit naam van mijn opdrachtgever.’

Ze noteerde ‘marketing’ met een vraagteken.

‘Hij opent in april een wijnwinkel in Noord-Scharwoude.’ Hij noemde het adres, dat ze meteen voor zich zag. Daar stond inderdaad een winkel leeg. Ze fronste. Hoe kon het dat zij nog niet had gehoord van een nieuwe wijnzaak in het oude winkelcentrum van het dorp? Zulke nieuwtjes bereikten haar doorgaans snel.

Menno vervolgde: ‘Als we een afspraak kunnen maken, dan wil ik graag dat voorpagina-artikel met u bespreken. Onder andere.’

‘Onder andere?’

‘Ja, het blijft niet bij een hoofdartikel. Mijn opdrachtgever wil maandelijks een advertentie van een halve pagina, met daarbij behorende advertorials.’

‘U maakt me nieuwsgierig.’

Menno lachte. ‘Het is niet zomaar verteld. Vandaar dat ik hoopte u op korte termijn te kunnen ontmoeten.’

‘Het is misschien wat heel kort dag, maar ik ben morgen op kantoor. Schikt het u om tien uur?’

‘Mij zeker. Ik ga nog proberen om een kok mee te krijgen. Als het lukt, breng ik Florian van Wehl mee.’

‘Een kok? Het gaat nu ineens de culinaire kant op.’

‘Dat klopt. Morgen zal ik u alles uit de doeken doen.’ Hij sneed verdere vragen de pas af. Onveranderd welgemanierd maar doelgericht beëindigde hij het gesprek.

De vragen die als omcirkelde woorden in haar notitieblok stonden, waren niet beantwoord. Gladde prater, die Menno, dacht Pleuni, hij is beleefd en hij weet goed hoe hij belangstelling moet wekken.

's Avonds opende Pleuni haar laptop en pakte haar notities erbij. Ze kneep in haar neusbrug, haar gebaar om de concentratie en de focus af te dwingen. Ze keerde terug in het gesprek dat ze had met mevrouw Hoogstraten. Waar in haar notities stond wat ze in het intro wilde hebben? Haar vingers raasden over de toetsen, de tekst werd snel langer naarmate ze haar notities doorliep. De titels die tijdens het uitwerken in haar opkwamen noteerde ze snel onderaan het concept. Hetzelfde gebeurde met een aantal kopjes die ze naderhand zou toevoegen.

Voor haar gevoel was het geen vijf minuten later toen ze de laptop van zich af schoof. Pleuni wist dat ze door intensief te schrijven haar tijdsbesef verloor, maar het verraste haar elke keer opnieuw.

Met haar blik op het scherm stond ze op. Ze scande de tekst en humde tevreden over het resultaat. Eerst thee, daarna zou ze de tekst wat scherper stellen en nalopen op relevantie. Het geheel moest netjes rond worden gemaakt. De fouten moesten eruit gehaald worden en ze moest de titels en de kopjes nog toevoegen.

Een paar bekers thee later had het interview een titel. 'Zwijgen is zilver, spreken is goud', het zou mevrouw Hoogstraten aanstaan. Verschillende alinea's hadden een kopje gekregen, de tikfouten waren eruit en de tekst was een mooi afgerond geheel geworden. Het interview kon perfect doorgaan als hoofdartikel voor de komende editie van *Nieuwsblad Dijk en Waard*.

Pleuni kon tevreden zijn, maar dat was ze niet. De rottige sfeer van eerder die middag was er weer. Haar wenkbrauwen trokken meer en meer samen bij het nalezen. De tekst voldeed aan alle vereisten. Het zou niet uit de toon vallen in het weekblad, maar het klopte niet.

Ze las het nog eens na. Het lag niet aan hoe zij het gesprek had verslagen.

Het was de strekking die niet juist was.

Margriet Hoogstraten-van Andel had van haar vader, op zijn sterfbed, gehoord dat ze niet zijn oudste kind was. Hij had al een kind, van voor zijn huwelijk, alleen had hij dat kindje nooit gezien. Dat geheim had hij zijn leven lang voor zich gehouden. Margriet was de

eerste die het hoorde. Het was een schok, had ze gezegd, om dat op vierenzestigjarige leeftijd te moeten horen. Ze was dat evenwel goed te boven gekomen. Nu, een aantal jaren later, was het haar wens om haar vader postuum te rehabiliteren. Zijn zuivere intenties moesten de boventoon voeren. In de nagedachtenis van haar vader moest de nadruk liggen op het feit dat hij een verzetsheld was geweest in de Tweede Wereldoorlog. Dat hij een voorkind had gehad, was in Margriets beleving een onbedoelde smet op zijn verder glorieuze reputatie. Ten slotte had ze zijn bekentenis dat hij het betreffende meisje recht had willen doen door met haar te trouwen, maar ze was spoorloos verdwenen. Op zich was het een nobel streven dat zij, als dochter, de goede naam van haar vader wilde zuiveren. Maar uit het gesprek was niet gebleken of en door wie de naam en de reputatie van de overleden Theo van Andel door het slijk was gehaald.

In een onwillekeurig defensief gebaar sloeg Pleuni haar armen over elkaar.

Rehabilitatie was helemaal niet nodig geweest als Margriet haar mond had gehouden. Waarom had ze het advies van haar broers en zussen niet ter harte genomen? Zij hadden liever niet dat het bekend werd, had Margriet Pleuni toevertrouwd. Margriet was duidelijk een drammer. Ze zag niet dat hoe meer er in de modder geroerd werd, hoe meer het ging stinken. Ze had moeten luisteren naar haar familie, dan was het gecompliceerde gedeelte van haar voorgeschiedenis onder de sluier van het verleden verborgen gebleven.

Waarom zag die vrouw dat niet?

Margriet Hoogstraten was een misleidende vrouw, dacht Pleuni, ze was iemand die het nodig had om, via fraai vermomde excuses, de aandacht op zichzelf te vestigen.

Voor iemand die onpartijdig verslag moest leggen, was dit nogal een mening, zag Pleuni van zichzelf. Ze kon zich niet losmaken van het idee dat ze bedrogen was. Die middag was er onder valse vlag gevaren. Het ergste was dat ze er niets van gemerkt had, zolang ze tegenover haar gastvrouw had gezeten. Daar kwam dat rotgevoel vandaan, dacht ze.

Ze kon het interview niet annuleren. Dat kon ze niet maken tegenover Margriet Hoogstraten, maar ze kon er ook niet meer achter staan.

Ze verzond het als bijlage in een mail, waarin ze herhaalde wat ze had afgesproken, bij aanvang van het gesprek. Ze verzocht mevrouw Hoogstraten het door te lezen. Ze mocht correcties en wijzigingen doorgeven, met een uiterste datum van drie dagen later voor het einde van kantoor tijd om het weer in te leveren.

Ze duwde de laptop van zich af en leunde achterover. Ze nam afstand. Iets anders kon ze niet doen.

‘Wil jij nog k... Zo hé! Wat een stuk! Wie is dat?’ Pleuni’s collega Jolanda was ogenblikkelijk onder de indruk van de profielfoto op Facebook.

‘Dat staat onder zijn foto.’ Pleuni bewoog de cursor heen en weer, om de aandacht op de naam te vestigen. De donkerblauwe ogen van Menno van der Weerden keken op een indringende manier terug vanaf het scherm. Zijn donkere haar was kortgeknipt, hier en daar schemerde er wat grijs doorheen.

‘Hij lijkt wel een Kelt,’ zei Pleuni.

‘Ga je hem interviewen?’ vroeg Jolanda.

‘Nee, hij komt zo dadelijk voor een bespreking. Ik kreeg gister bericht dat ik contact met hem moest opnemen.’

‘Zoiets heb ik nou nooit,’ zei Jolanda. ‘Waarover?’

‘Over een wijnwinkel, die binnenkort opengaat in Noord-Scharwoude. Hij wil een artikel op de voorpagina.’ Pleuni voegde eraan toe wat Menno verder nog in grote lijnen geschetst had.

‘Spannend?’ Jolanda wees op het computerscherm. ‘Waar komt hij vandaan?’

Pleuni ging naar het infogedeelte van Menno’s profiel.

‘Noord-Scharwoude? Hm, dan zit hij dicht bij het vuur, maar ik heb hem nog nooit gezien in het dorp.’ Dat was een gezaghebbende opmerking. Pleuni kende ontelbaar veel Langedijkers.

Ze zocht naar Menno’s leeftijd. Zesenzeventig jaar, zag ze, zeven jaar ouder dan zichzelf.

‘Hij brengt mogelijk nog iemand mee. Hoe heette die man nou ook weer?’ Haar vingers flitsten over de toetsen toen die naam in haar opkwam. Facebook zocht en produceerde het profiel van Florian van Wehl, freelancekok. Een flinke kerel met een flinke buik, gestoken in een koksbus, leunde tegen een werkblad in een restaurantkeuken. De ronde profielfoto gaf het gezicht weer van een man die duidelijk lol had in het leven.

‘Komt uit Alkmaar. Ook niet bepaald de andere kant van de wereld,’ mompelde ze.

Ze was nieuwsgierig naar wat Menno met haar te bespreken had, maar omdat ze zelf graag kookte, intrigeerde de rol van de kok haar nog meer.

‘Je had je nog niet verdiept in de mensen die je zo dadelijk op bezoek krijgt? Gaat het wel goed met je, Pleuntje?’

‘Het is allemaal op heel korte termijn afgesproken. Ik heb me nog niet kunnen verdiepen in mijn bezoekers.’ Ze legde niet uit dat nader onderzoek van haar bezoekers gedwarsboomd was door een interview dat haar meer en meer ging tegenstaan.

‘Hm, nou, die man daar op je scherm zou mijn aandacht wel vasthouden.’ Jolanda’s volgende compliment aan het adres van Pleuni’s bezoeker leverde geen reactie op.

Pleuni was in gedachten, haar handen lagen in haar schoot.

De vorige avond had ze afstand genomen van een interview met een misleidende inhoud, dacht ze, maar het kwam weer terug.

Het stak diep, bedacht ze, als ik het ervaar alsof ik in mijn integriteit ben belazerd.

Ze wist wel beter. Week na week kwam er een waaier van onderwerpen voorbij in het weekblad. Die variatie betekende de poten onder Pleuni’s stoel. Er waren zoveel terreinen om over te schrijven. Eén keer een interview dat verkeerd uitpakte, kon haar carrière als verslaggeefster niet schaden.

Het weekblaadje werd breed gedragen in de Langedijker samenleving, de kracht zat hem in het lokale karakter. Veel inwoners van Langedijk haalden wekelijks herkenningpunten uit de verslagen van

toernooien, evenementen en festivals. Niet zelden kenden de lezers degene die de voorpagina haalde.

De krant had meerdere betekenissen in het dorp, maar het was niet het kanaal om op de manier van Margriet Hoogstraten-van Andel de aandacht op jezelf te vestigen.

‘Zeg, je zit helemaal weg te dromen bij die knapperd. Eindelijk een-tje die jou kan laten ontgooien?’

Pleuni gebaarde ‘ga toch weg’ naar Jolanda en nam de telefoon op. ‘Ja. Ja, klopt, ik verwachtte de heren al. Ik kom ze halen.’

In de ontvangstruimte stak Pleuni haar hand uit naar Menno, daarna naar Florian. Ze noemde haar naam en de mannen stelden zich eveneens voor.

‘Aangenaam, van harte welkom.’ Ze wees naar de hal met de trap. ‘Zal ik u dan maar voorgaan? We gaan naar de kantine.’

Daar wees ze haar bezoekers op de grootste tafel in de ruimte. ‘Wat kan ik u aanbieden?’

‘Nou, een grappa zou er wel in gaan,’ dolde Florian.

‘Het spijt me, dat is net op,’ gaf Pleuni ijskoud terug.

‘Dan graag een cappuccino.’

Menno ging voor ‘gewoon zwart’, net als Pleuni.

Kort na aanvang van het gesprek liet Florian het formele ‘u’ varen. ‘Het is toch wel goed als ik jij zeg, hè?’ Aan zijn toon was te merken dat hij sowieso niet naar ‘u’ en ‘mevrouw’ zou terugkeren.

Pleuni stemde in. ‘Dat is prima, dat praat net zo makkelijk.’

Menno ging erin mee, maar hij zei niet zoveel. Pleuni zag dat hij zich inhield. Kennelijk vond hij het nog niet zijn moment om volop aan het gesprek deel te nemen. Of, bedacht ze, hij is op de hoogte van gesprekstechnieken en laat Florian even begaan voordat hij ter zake komt.

De kok, een echte stemmingmaker, was goed in te zetten om het ijs te breken.

Van Menno’s knappe gezicht werd ze niets wijzer. Uiterlijk gaf hij niets weg. Af en toe richtte hij een scherpe blik op haar. Daar werd ze niet rustiger van. Menno moest nog aan het woord komen, maar

ze had al het gevoel dat ze het onderhoud niet meer in de hand had. Het lukte je gister ook al niet om het gesprek te beheersen, jende een stemmetje. Ze schudde haar haar naar achter om die stem te verjagen.

Op het moment dat Florian zijn kruit zo'n beetje verschoten had, nam Menno het over.

'Ik heb je gister al verteld over de wijnwinkel in Noord-Scharwoude.' Hij ging dieper in op wat de wijnzaak wilde uitstralen. De eigenaar wilde het moment van opening laten samenvallen met de aanvang van kookcursussen.

Daar gaat het op aan, dacht Pleuni. Ze trok haar stoel een stukje naar voren.

'Florian,' hij wees op zijn metgezel, 'is als freelancekok de aangewezene om het op zich te nemen dat er maandelijks een kookavond wordt opgetuigd.'

De kok viel in: 'Er zal worden gekookt met seizoenproducten, en bij de gerechten zal de wijn van de maand worden geserveerd.'

Pleuni zag al zo ongeveer gebeuren dat Florian zou losbarsten in de beschrijving van een culinair hoogstandje. Daar was het kennelijk het moment niet voor, waarop ze opmerkte: 'Deze informatie past prima in het artikel dat aan de opening gewijd gaat worden, maar waar komen de advertenties met tekstinhoud ter sprake?'

Menno legde uit dat als de winkel eenmaal geopend was, er maandelijks een advertentie van een halve pagina in het weekblad moest komen met daarin de wijnen, de bieren en de 'spirits', de sterke drank, van die maand. 'In de bijbehorende advertorial willen we graag een verslag van de kookcursus, waarbij de geselecteerde wijnen zijn geschonken.'

'En je zou graag zien dat ik die advertorials schreef,' zei Pleuni.

'Inderdaad.'

'Maar hoe...?' Ze strandde.

'Ik zal het uitleggen.' Menno stelde voor dat zij aan de kookcursussen zou meedoen.

'Zonder dat je daarvoor betaalt, hè?' Florian maakte het maar meteen duidelijk.

‘Een belangrijk detail.’ Menno was niet afgeleid door de onderbreking, hij bleef op Pleuni gericht.

Ze schoot in de lach om de aparte interactie tussen die twee heel verschillende mannen. ‘Ik denk niet dat het verstandig is om hierop in te gaan.’ Ze liet door het hoofd gaan wat deze extra tijdsbelasting ging betekenen, maar een uitnodiging om een kookcursus te volgen kon ze niet weerstaan. ‘Maar ik doe het wel. Het klinkt veel te leuk.’

Florian sloeg met zijn vuist op tafel. ‘Ik wist dat deze dame zou toehappen, Menno. Het zit ’m in mijn onweerstaanbare charmes.’

Menno bleef onverstoord kijken, alsof hij Florian niet gehoord had. ‘Blij dat we zaken kunnen doen.’ Hij pakte zijn iPad erbij om de verdere details van de overeenkomst te bespreken. ‘Dit moet van start gaan in april. Dan opent de wijnwinkel en dan kunnen de workshops gelijk meelopen.’

Voordat Pleuni kon vragen hoelang dit project ging lopen, kwam hij er zelf al mee. ‘We willen dit een jaar de tijd geven. Als de kookcursussen succesvol blijken te zijn –’

‘Dat worden ze! Laat dat maar aan mij over!’ gooide Florian ertussendoor.

‘– wat na evaluatie zal uitkomen, dan willen we opnieuw met jou om de tafel voor een eventueel vervolg.’

Florian kon maar nauwelijks dat zakelijke gedoe afwachten. Hij zat op het puntje van zijn stoel om Pleuni zijn kijk op de kookavonden te geven, al helemaal in de sfeer. Hij liep over van de ideeën om er een totaalbeleving van te maken. Uit puur enthousiasme sprak hij sneller en sneller. In razend tempo nam hij Pleuni mee langs alle facetten van de kookworkshops, in één lange uitnodiging aan haar om bij eender welk onderdeel aan te sluiten. Van inkoop tot voorbereiding, van hoe de tafel gedekt moest worden tot de taakverdeling bij het opruimen achteraf, en over het ontvangen van de deelnemers op de locatie waarover hij bijzonder goed te spreken was.

Pleuni had het met toenemend enthousiasme en belangstelling aangehoord. ‘En waar is die?’ vroeg ze, opeens met enige reserve. Die locatie moest toch bij voorkeur binnen de dorpsgrenzen liggen.

‘In Sint Pancras, op een B&B-adres aan de Bovenweg, is een perfecte ruimte om de kookavonden te houden. Het heet “De tuin van Teun”.

‘Dat ken ik,’ zei Pleuni.

Na dat gloedvolle relaas hadden zowel Menno als Florian hun verhaal gedaan. Pleuni haalde nog een rondje koffie voor haar bezoek.

Menno’s observerende blik verzachtte, toen er een ander onderwerp aan de orde kwam. ‘Pleuni, ik mag veronderstellen dat jij goed ingevoerd bent in het dorp?’

‘Ja, dat is het bedrijfsrisico als je de redactrice van het plaatselijke weekblad bent.’ Ze pochte eventjes over het feit heen dat de komst van de wijnzaak haar tot nog toe ontgaan was.

‘Ik heb de tijd niet om mijn keuken af te werken. Ik ben op zoek naar een timmerman. Kun jij me iemand aanbevelen?’

Pleuni schoof in gedachten een paar puzzelstukjes in elkaar. Op zijn Facebookpagina had ze zijn woonplaats gezien, twee dorpskernen ten noorden van die van haar. Zij had hem nog niet herkend als een dorpsgenoot. Door wat hij nu zei, vermoedde ze dat hij bezig was te verhuizen naar Noord-Scharwoude.

‘En of ik dat kan. Ik kan er zelfs twee aanbevelen.’ Haar tweelingbroers, Detmar en Lennart, kwamen onmiddellijk in haar op. Het onafscheidelijke duo leek in alles op elkaar. In hun uiterlijk, hun vakmanschap, hun gesloten karakter en in het feit dat ze alle twee gescheiden waren. Ze schreef een telefoonnummer op en gaf Menno het velletje papier.

‘Dit is het nummer van Detmar. Lennart krijg je er automatisch bij. Het zijn mijn tweelingbroers.’

‘Helemaal goed. Ik ga contact opnemen met je broers. Dank je wel.’

Pleuni zag hiermee een kans om de bijeenkomst te beëindigen. ‘En ik wil jullie bedanken voor het gesprek. Ik zie uit naar de samenwerking. Nu, het spijt me, ik kan het niet mooier maken, moet ik echt weer aan de slag, anders komt mijn krant niet af.’

Ze stond op en ging de mannen voor. ‘Ik zal jullie nog even uitgeleide doen. Je moet de indeling van het gebouw een beetje kennen en je wilt niet verdwalen, wel?’

Menno en Florian trokken hun jas aan en pakten hun spullen op. In de hal gaf ze de mannen een hand.

‘Bedankt dat je mee wilt doen.’ Het viel haar op dat Menno’s ogen nu iets warmer stonden.

De glazen deuren zwaaiden open. Nog voordat ze weer sloten, hoorde ze Florian zeggen: ‘Leuke meid, Menno, is ze niet wat voor je?’

De deuren gingen dicht. Pleuni deed een stap naar achter, zodat ze achter het verduisterde gedeelte van de glazen wand stond, onwillekeurig nieuwsgierig naar wat hij zou zeggen.

‘Neuh, ze lijkt me nogal geremd. Dat is niets voor mij.’

Geremd? Op een diepe ademteug raasde er een kwade bui naar boven. Het was toch werkelijk niet te geloven! Over geremd gesproken! Alsof hij zelf zo losjes in de omgang was. Hij had haar gedurende het hele gesprek zitten opnemen met die killersblik. Met zijn gladde praatje had hij haar overgehaald om iets te doen waar ze niet op zat te wachten. Met de buit op zak kon hij opeens wel sympathiek doen. Daar meende hij niets van. Hij had een bedrijf in marketing, had hij gezegd. Met een man als Menno van der Weerden klonk dat opeens als kil jagen op succes. Zeker als hij een bij de gelegenheid passend masker kon opzetten om te krijgen wat hij wilde bereiken.

Pleuni gromde. ‘Meneer denkt dat hij mensenkennis heeft. Nou, echt niet! Ego, dat heeft-ie, en niet zo’n beetje!’ Ze stampte de afdeling op.

‘Ach,’ concludeerde Jolanda. ‘Heb je bot gevangen? Is onze mooie Menno getrouwd?’

‘Alsof mij dat interesseert!’ siste Pleuni. Afgaand op de opmerking van Florian was hij dat niet. De manier waarop ze achter Menno’s relatiestatus was gekomen, maakte haar alleen maar kwaaiër. ‘Je mag hem hebben! Succes ermee!’

Jolanda likte aan haar vinger, zette hem op Pleuni’s hand en siste. ‘Je bent echt witheet.’

‘O, ga toch weg!’

‘Zo kennen we onze Pleuni weer,’ spotte Jolanda, ze probeerde collega Simone erbij te betrekken. ‘Als het naar geschikt mannenmate-

riaal ruikt, is ze meteen helemaal van de kaart. Door zo'n eersteklas exemplaar als Menno zit ze onmiddellijk boven in de gordijnen.'

'Jolanda!' riep Pleuni zo hard dat de collega's van de administratieafdeling ervan opkeken. 'Zo kan het wel weer. Kappen!'

Pleuni hield haar polsen onder het koude water, voordat ze een groot glas leegdronk. Ze was op-en-top gemotiveerd om aan de kookcursus mee te doen. Des te groter was de teleurstelling dat er achter zo'n leuke klus zo'n bedrieger zat. Ze kon er niet over uit. Was ze er als een naïeveling in getrapt of kon hij zo goed toneelspelen?

'Waar ben je nou zo boos om?' Jolanda, niet verbouwereerd door Pleuni's schreeuw, stak haar hoofd om de hoek van het keukenblokje.

'Om zijn valsheid... Menno's valsheid. Laat je niet misleiden door een profielfoto van een knappe vent. In het echt is hij heel anders.'

'Dat heb je al opgepikt na één ontmoeting?'

'Ja. Die man heeft mij de hele tijd zitten observeren, op zo'n kil beheerste en berekenende manier, tot ik er ongemakkelijk van werd. Eenmaal buiten gaf hij de kok, met wie hij kwam, eventjes zijn negatieve oordeel over mij. Hij zei dat ik geremd was.'

Daar ging Jolanda niet op in. Ze deed altijd alsof er niets belangrijkers was in de wereld dan 'aan de man komen'. Ze zag romantiek waar die helemaal niet aan de orde was. Bij de minste of geringste aanleiding zag zij al relaties opbloeien. Ze kwam pas in haar element als ze haar medemensen daarmee kon plagen. Pleuni was een ideaal slachtoffer, want die hield mannen ver van zich af.

Als vriendin had ze ook een serieuze en zorgzame kant. 'Kom, we gaan lunchen, dan kun je even van je af praten.'

Op hun vaste plek in de kantine vertelde Pleuni over de wijnwinkel en de kookcursussen. Dat zij de kookavond moest verslaan in de vorm van een advertorial, behorend bij de advertentie die eens per maand zou worden geplaatst.

Jolanda viel Pleuni bij. 'Wat een geweldig leuk plan!'

'Dat is het. Daarom werd ik zo nijdig toen de adder onder het gras vandaan kwam.'

‘Ja, die teleurstelling was helemaal niet nodig geweest.’ Voordat ze een grote hap van haar broodje nam, zei Jolanda: ‘En toch is het jammer dat je die knapperd niet meer zult zien.’

Pleuni veerde op. Dat had zij nog niet bedacht. Ze had in gedachten Menno steeds aanwezig gezien bij de kookavonden. Dat hoefde helemaal niet. Na het aanzwengelen van de initiatieven van de wijnwinkel was zijn bemoeienis niet meer nodig. De ergernis die om het hele avontuur was komen hangen, verdween.

Pleuni zag het weer zitten. ‘Nee, het is maar beter dat ik hem niet meer zie.’

Een onvoorziene ontmoeting legt de weg open naar verbinding

De veertigjarige Pleuni Cammeraat werkt als redacteur voor het weekblad van Langedijk. Diepgaande relaties gaat ze liever niet aan – die lopen toch alleen maar op teleurstelling uit. Tot ze op een dag Menno van der Weerden ontmoet, die haar vraagt verslag te doen van een aantal kookcursussen. Na afloop maakt hij een opmerking die haar in de war brengt en diepe gevoelens in haar losmaakt.

Een artikel in het weekblad zorgt ervoor dat Pleuni en Menno ontdekken dat lang verzwegen zaken een rol spelen in hun beider families. Als Pleuni haar familiegeschiedenis begint te ontwarren, ontdekt ze een lang bewaard familiegeheim. Ondertussen wordt de band tussen haar en Menno steeds hechter. Pleuni komt voor een moeilijke keuze te staan: stelt ze haar hart open voor de liefde of kruipt ze terug achter haar veilige schild?

Afra Beemsterboer (1961) debuteerde in 1990. Ze woont in hetzelfde pittoreske dijkdorp in West-Friesland als haar personages en schrijft heerlijke feelgood met een rauw randje. *De puzzel van Pleuni* onthult de diepe impact van familietrauma's en de helende kracht van vriendschap.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 485 4 NUR 344

9 789020 554854 >

www.romanserie.nl

